

Vänsterpress om Brexit – november 2019

Brexit-följetongen fortsätter. Innan man kommer till skott tas ska det hållas ett nyval (12 december). Hur detta kommer att sluta står fortfarande i stjärnorna, ty mycket kan hända under den dryga månad som återstår tills valdagen.

Boris Johnsons Tories, liksom Liberaldemokraterna, ser valet som först och främst ett val för och emot Brexit. Labours Corbyn vill däremot se det som ett val som gäller mycket mer – sociala, ekonomiska och andra frågor – klassfrågor – och dessutom vill man låta folket ha sista ordet om det slutliga Brexit-budet! Om man lyckas att vinna tillräckligt stöd för en sådan inriktning återstår dock att se.

De flesta inom den svenska vänstern verkar anse att Corbyns inriktning är den enda vettiga, förutom Kommunistiska Partiet (KP) som ser genomförandet av Brexit som den allt annat överskuggande frågan. Följaktligen stödjer KP Boris Johnsons linje, en i praktiken mycket reaktionär arbetarfientlig inriktning. Man inbillar sig uppenbarligen att den brittiska arbetarklassens ställning kommer att förbättras om Boris Johnson vinner valet. Så kan det gå när man överger klasstänkandet och intar ståndpunkten att den ”nationella självständigheten” är viktigare än klasskampen. Ett sorgligt kapitel. Om KP fortsätter på den inslagna vägen så hamnar man snart i famnen även på den svenska extremhögern.

Mer om Storbritannien och Brexit:

[Vänsterpress om Brexit – september 2019, Daniel Finn: Corbyn, Labour och Brexitkrisen](#) (augusti) och [Vänsterpress om Boris Johnson och Brexit – augusti 2019](#).

Se även: [Irländsk politik efter kraschen 2008](#)

MF 8/11 2019

Innehåll

eFOLKET	1
<i>Kommunistiska Partiet föredrar Konservativa Partiet i valet i Storbritannien</i>	1
Flamman	4
<i>Labour behöver presentera en vänsterlösning för Brexit</i>	4
Internationalen	5
<i>”Det är dags att börja lyssna på Jeremy Corbyn, Stefan Löfven!”</i>	5
Offensiv	7
<i>För en Corbynledd regering</i>	7
Proletären	9
<i>Labour tar elitens parti mot arbetarklassen</i>	9

eFOLKET

Kommunistiska Partiet föredrar Konservativa Partiet i valet i Storbritannien

Peter Widén

eFOLKET 8/11 2019

I rubriken skriver *Proletärens* ledarskribent Ulf Nilsson: ”*Vem företräder arbetarklassen och folkflertalet i Storbritannien – Boris Johnson eller Jeremy Corbyn?*”

Mången läsare gnuggar sej nog i ögonen. Hur kan frågan ställas över huvud taget? Boris Johnson företräder inte bara det konservativa parti som den brittiska arbetarklassen fått kämpa emot i mer än 100 år. Johnson företräder dess mest reaktionära och arbetarfientliga flygel.

Läsarens chock blir inte mindre när man inser att KP och *Proletären* just föredrar denna politiska riktning i det val som nu stundar.

Hur kan man hamna här. Vi är tyvärr i denna artikel tvungna att tynga texten med ganska långa citat från ledare i *Proletären*. Detta därför att undvika misstankar om att vi hittar på. För vi gör inte det. KP:s politiska bankrutt är ett faktum.

Grunden för KP:s resonemang är att just Brexit, att Storbritannien lämnar E.U., är det viktiga.

Att bekämpa E.U är ett fundament för KP. Och man menar att övrig vänster sviker här. Så här skriver man om andra vänsterpartier:

Allteftersom deras väljar- och medlemsbas förändrats blir allt fler av dem EU-anhängare som dillar om att påverka EU inifrån. Tidigare var det självklart att erkänna att EU var anti-socialistiskt, omöjligt att förändra och en intresseklubb för banker och storföretag. Nu vill man reformera kolossen. Alla som är emot EU är plötsligt misstänkta, nostalgiska figurer som står långt till höger.

Underförstått i detta resonemang är ju att KP står fast på arbetarklassgrund medans andra vänsterpartier förvandlats till medelklasspartier. Nu är det enligt vår mening inte så enkelt. Som vi ska visa nedan så glider KP ganska ordentligt bort från en proletär klass-ståndpunkt.

Vi hävdar att kampen mot E.U.-kapitalismen inte går via Exit-processer och underkastelse under reaktionära delar av den ”egna” borgarklassen (som i Brexit-fallet) utan genom internationell samordning av arbetarklassen. Exakt hur E.U.-bourgeoisien kommer att kunna besegras får framtiden utvisa (det blir ingen lätt kamp) men att det måste ske genom internationell klasskamp och arbetarsolidaritet över gränserna är givet. KP ställer inte ens dessa målsättningar. För KP och *Proletären* är det ”Sverige ut ur E.U.” och Brexit som gäller.

Vi lever i en mörk period. Reaktionen är på offensiven och arbetarrörelsen försvagad. En ljuspunkt i mörkret är att vänstern inom Labourpartiet till de konservativas och Labour-högerns fasa lyckats placera Jeremy Corbyn som partiledare. Corbyn har årtionden av träget arbete för försvar av sociala och fackliga rättigheter, anti-imperialism och fredskamp bakom sej. Den flod av hat från yttersta högern och de konservativa, ja från hela borgerligheten och inte minst från officersskåren som idag väller över Corbyn är vidrig att beskåda. Den Israeliska regeringen liksom Donald Trump förklarar att Jeremy Corbyn absolut inte får vinna.

Så hur ser då KP och *Proletären* på Jeremy Corbyn? Så här skriver man:

Labour har tagit överhetens ståndpunkt. det är inte konstigt att arbetarklassen överger partiet hals över huvud och att Boris Johnson och Tories vinner ökat stöd. Boris ger intryck av att vilja få jobbet gjort.

och vidare:

Folket gjorde uppror genom att utnyttja sin rätt att rösta (rösta för Brexit. min anmärkning). Labour kontrade genom att bli finanskapitalets och den urbana medelklassens högljudda språkrör.

Man häpnar! Vilken planet lever Ulf Nilsson på? Vilken ståndpunkt är det som Corbyn då intaget? För det första har han argumenterat för att acceptera att majoriteten (51,8 procent) röstade för Brexit. Han har gått emot dom inom Labour som menat att partiet borde verka för remain (att stanna i E.U. och inget annat) Men han har utifrån insikten om att en hård Brexit, ett utträde utan avtal, och också med dåligt avtal (som Teresa Mays och Johnsons förslag) kommer att drabba arbetarklassen hårt. Han har eftersträvat en så mjuk Brexit som möjligt. För detta har han fått hån. Både från ”remainare” och brexitfanatiker. Och han har säkert också förlorat i opinionssiffror. För remainare har Liberaldemokraternas linje att helt enkelt nonchalera folkomröstningsresultatet framstått som principfast. Och för många på brexitsidan har en naiv syn på att en hård Brexit är att föredra lett till att Corbyn setts som ett hinder.

Corbyn har inte valt sin linje av opportunistiska skäl utan utifrån en ansvarsfull bedömning och en vilja att skydda arbetarklassen.

Nu blir det val och Labours linje är att om man vinner valet ska man förhandla fram ett bättre (”mjukare”) Brexitavtal och därefter anordna en ny folkomröstning där detta avtal för Brexit ställs mot att stanna i E.U. i en ny folkomröstning.

En fullständigt rimlig och demokratisk process Faktum är ju att när folket röstade i folkomröstningen för 3 år sedan var det utan klagörande om hur och med vilka svårigheter en Brexit skulle kunna gå till. Det har gått tre år. Det är fullständigt logiskt med en ny folkomröstning.

Men *Proletärens* ledarskribent tycker annorlunda:

Nu hotar en ny folkomröstning som stöds av Labour om nyalet går deras och EU-anhängare som Liberaldemokraternas väg. Om folkomröstningen blir verklighet är sveket mot folket enormt och demokratin den största förloraren.

En myt som KP driver är att Brexit är arbetarklassens projekt. Med viss hjälp från småborgare och en del av borgarklassen.

Så här skriver *Proletärens* Ulf Nilsson:

Brexit var förvisso klassöverskridande och både borgare och småborgare röstade för utträdet. Men arbetarklassen spelade den avgörande rollen för utgången. Faktum är att ju längre ner på inkomstskalan, desto högre andel röstade för Brexit.

Vad *Proletären* inte berättar är att Brexit planerades under många år inom den reaktionäraste delen av det konservativa etablissemanget. Män som spelbolagsmiljardären Stuart Wheeler pumpade in miljoner i Tories, UKIP och Vote Leave. Vad var målsättningen? Att ohämmat kunna attackera arbetarklassens intressen utan störande invändningar från Bryssel. För tro det eller ej Ulf Nilsson, dessa mäns dagordning är sådan att till och med kapitalisternas E.U. upplevs som ett hinder för dem.

Premiärminister Cameron utlyste folkomröstningen för att lösa motsättningarna i det konservativa partiet. Han kalkylerade fel, Leave-kampanjen vann.

Höger-spinndoktorn Dominic Cummings är en av hjärnorna bakom Leave-kampanjen och Brexit. Han mejslade framslagord som ”take back control”, som bl.a. skulle få arbetare att tro att de skulle få kontroll som nu förnekades dem. Vad det verkligen handlade om var att den mest reaktionära delen av borgarklassen skulle få full kontroll för att genomföra sin arbetarfientliga dagordning.

Cummings lät Gove och Johnson tugga en massa om Turkiet i sina tal. Varför Turkiet som inte ens var ett E.U.-land? Därför att det kunde bli ett E.U.- land och för att det beboddes av

muslimer. På det sättet knöts frustration över E.U. ihop med den främlingsfientlighet som Cummings förstod kunde vara en väg till framgång för Leave.

Denna sida av saken berör inte *Proletärens* ledarskribent. Inte i denna ledare i alla fall. Sanningen är att arbetare och speciellt de som misshandlats hårdast i det nyliberala stålbadet har all anledning att vara förbannade. När man äntligen efter åren med Thatcher fick en Labourregering så var det Tony Blair man fick. Thatchers och John Majors fackförenings och arbetarfientliga ”reformer” lämnades i stort orörda. Efter gruvstrejken 1984 drevs arbetarklassen och fackföreningarna tillbaka. Klasskampen gick i stå. Vi fick en situation som passade utmärkt för de som vill rikta arbetarklassens frustration inte mot den verkliga klassfienden utan mot de som har de svårast, de som man inte upplever som tillhörande. National Front och rasism växte. I Leave-kampanjen riktades fientligheten inte enbart mot muslimer och färgade utan också mot immigranter från Östeuropa. En faktor som underlättar främlingsfientlighet och rasism i just Storbritannien är ju också imperie-nostalgin. En djup tradition av att vara bättre, att vara styrande. En ideologi som tyvärr penetrerar också arbetarklassen. I perioder av klasskamp slås dessa tendenser tillbaka, i perioder av demoralisering och uppgivenhet växer dom. Dominic Cummings är en man som förstår att utnyttja en sådan här situation. Idag är han förste rådgivare åt Boris Johnson som KP hoppas ska vinna valet.

KP ojar sej över att stora delar av den brittiska vänstern trots insikt om att E.U. är det europeiska kapitalets nyliberala projekt ändå vägrade stödja just denna konkreta Brexit. Faktum är att denna del av vänstern vägrade hjälpa ett Brexit-projekt som från början till slut var riggat av den mest reaktionära delen av borgarklassen och där arbetarklassens skulle luras med i tron att det var i deras intresse.

En som förstår vad det handlar om är Donald Trump. Han kritiserar till och med Johnsons Brexit-avtal för att vara otillräckligt radikalt. Trump vill ha en hård Brexit så att USA kan gå in och få en dominerande roll i en framtida handelsrelation. Och Trump förstår till skillnad från KP och *Proletären* vilket problem för kapitalets planer en valseger för Labour och Corbyn skulle utgöra.

Proletärens och KP:s Ulf Nilsson sätter som rubrik på sin ledare: ”Labour tar elitens parti mot arbetarklassen”. Man tar sej för pannan.

Situationen är inte lätt i dagens värld. När vi säger att enda möjligheten är att arbetarklassen tillkämpar sej ett politiskt oberoende från alla delar av borgerligheten och att arbetare sträcker sina händer över gränserna och allierar sej med sina klass-systrar och -bröder så har vi ingen illusion om att det är en enkel väg. Hårt arbete och hård kamp väntar oss. Men vi vet att det är den enda möjliga vägen. KP:s, *Proletärens* och Ulf Nilssons väg är den motsatta: Att arbetarklassen underordnar sej borgarklassen (i fallet Storbritannien den mest reaktionära delen av borgarklassen), vänder arbetare i andra länder ryggen (Britain First, USA First osv.) och därmed vänder klasskampen ryggen.

Bisarrt blir det när *Proletären* ska bortförklara att Labour och Corbyn i denna valkampanj ställer upp en rad reformförslag som innebär att man verkligen tar itu med den sociala nöden och nyliberalismen. Labour föreslår kraftigt höjd minimilön och samma minimilön för ungdomar. I genomsnitt innebär det en inkomstökning på 2500 pund om året för en låginkomsttagare. Man vill sjösätta ett gigantiskt program för att återigen bygga billiga men bra hyresrättigheter. En miljon ”council-houses”!

Man vill skapa en ny statlig bank Man har en plan för kraftig ökning av produktion av hållbara fossilfria energisystem. Man vill förstatliga privatskolor. Man vill sätta maxgränsen 30 elever per klass. Man vill ge alla skolbarn gratis skolmat (så är det inte idag) Man vill ta bort antifackliga lagar som Tories skapat.

Det har gått två år sedan Hyreshöghuset Grenfell Tower stod i lågor och kostade 72 människor livet. 8 av 10 hyreshus av höghuskaraktär har fortfarande farlig fasadklädsel. Endast 32 av 837 hyreshöghus högre än 30 meter har sprinklersystem. Labour kräver att detta omedelbart åtgärdas.

Labour vill också återförstatliga inom järnvägar och energidistribution.

Listan är lång men vi stannar här. Labour utmanar i valet med den radikalaste reformdagordningen sedan 1945. Vad säger KP och *Proletären*?

Även om Labour och Jeremy Corbyn nu blåser upp sig och hotar de superrika med höga skatter om de vinner valet, handlar allt återigen om Brexit. Om Brexit eller en ny folkomröstning.

Man vet inte om man ska skratta eller gråta. När Jeremy Corbyn lägger fram sitt program för att äntligen utmana det nyliberala projekt som gjort att antalet hemlösa fördubblats sedan 2010, som håller stora delar av landets arbetare i permanent arbetslöshet, som ersatt fasta jobb med ”gig”-jobb, som gjort att 1800-talssjukomar gjort comeback, som gjort att barn inte får tillräckligt att äta ... osv. osv.

Ja då kallar *Proletärens* ledarskribent det för att ”Jeremy Corbyn blåser upp sej”.

Det enda som gäller för *Proletären* är Brexit så därför föredrar man att valet vinnas av det parti som skapat och som kommer att vidmakthålla det nyliberala eländet. Eftersom detta parti till och med är berett att genomföra en avtalslös Brexit.

För det är faktiskt så. E.U. står för en nyliberal politik. Men de nyliberala kontrareformerna som haglat över oss är till största delen hemlagade. I Sverige och i Storbritannien. Brexit är inte lösningen på detta. Klasskamp är lösningen.

Flamman

Labour behöver presentera en vänsterlösning för Brexit

Judith Kiros

Flamman 27/10 2019

Om Storbritanniens försök att lämna EU fortsätter så illa som det börjat kommer det bli svårt att lyfta någon EU-kritik efter det. Dags att Labour tar ansvar.

Just nu känns brexit kanske mer som en långdragen såpa man inte riktigt orkar hänga med i längre än det rafflande politiska drama det var i 2016. Men brittenas kamp – mot sig själva, varandra och systemet – kommer att ha konsekvenser även för oss i Sverige. För om brexit havererar kommer det att användas mot de övriga vänsterrörelserna, och rösterna, som ifrågasätter EU och hur EU opererar.

Precis som i en långdragen såpa kan det behövas en snabb sammanfattning för de som inte har hängt med i turerna kring brexit. I korthet: den tidigare premiärministern Theresa Mays förslag röstades ned flera gånger och hon tvingades lämna posten som premiärminister. Den populistiska, och outgrundligt populära, Boris Johnson tog vid och menade att han hellre skulle ligga ”död i ett dike” än förlänga den deadline – satt till 31 oktober – då Storbritannien skulle lämna EU.

Men nu är vi snart där: den 31 oktober. Och alla tecken pekar mot att Boris Johnson kommer att be om en förlängning till januari. Dessutom kan vi med all sannolikhet också förvänta oss ett val inom kort.

Varför? Tillbaka till den korta sammanfattningen. Johnson lyckades faktiskt nästan bryta det låsta läget: hans förslag gick tekniskt sett igenom. Men sedan föll det på att parlamentarikerna vägrade hasta igenom beslutet. Ett tidigt val kan säkra en majoritet för de konservativa och därigenom underlätta för partiet att få igenom förslaget.

Tur var väl det. Johnsons förslag skyddade varken miljön eller arbetares rättigheter i lag, utan ”garanterade” att man skulle skriva in dem i ett annat förslag. Men det har blivit uppenbart att Johnson och hans parti egentligen ville ta tillfället i akt att byta ut EU mot USA och därför, eller därigenom, attackera arbetsrätten. Johnsons deal tydliggjorde hur Brexit, redan från början, har utgått från högers problembeskrivning och politik.

Inom de kommande månaderna är ett val nästan ofrånkomligt, men många kommer vilja att Labour stöttar en andra folkomröstning för brexit framför eller innan ett val. Rent taktiskt vore det dock katastrofalt: det alierar den majoritet som faktiskt röstade för att lämna EU. Från ett ideologiskt perspektiv – och om vi ska utgå från vad som är bäst för vänsterrörelsen i Europa – borde Labour egentligen tidigt lägga fram ett tydligt, eget förslag för hur Storbritannien bör lämna EU.

Alltså: ett förslag som skyddar arbetares rättigheter, som står på deras sida i kampen mot kapitalet, och som inte går med på den främlingsfientliga och rasistiska ingång som Leave-kampanjen länge har spelat på. Det kan bli ett förslag som tjänar som en mall för vänstern i framtiden: för hur man lämnar en nyliberal, odemokratisk politisk institution, samtidigt som man erbjuder ett möjligt alternativ för framtiden. Annars kan vi förvänta oss att brexit används som ett slagträ mot EU-kritiker i framtiden.

Internationalen

”Det är dags att börja lyssna på Jeremy Corbyn, Stefan Löfven!”

Peter Widén

Internationalen 8/11 2019

Jeremy Corbyn. Foto: Andy Miah. Infälld Stefan Löfven. Foto: Ebba Grape

Precis som Jeremy Corbyn och Labour i Storbritannien måste svensk vänster och arbetarrörelse arbeta fram en plan på återkommunalisering och återförstatligande av offentlig sektor. Det skriver Peter Widén som sitter med i Socialistisk Politik styrelse.

I sitt valmanifest inför valet förbinder sig Labour-partiet i Storbritannien att återföra privatiserad egendom till den offentliga sektorn (stat och kommuner). Omedelbart gick den brittiska slaskpressen ut med stora rubriker om hur många miljarder ett sådant återförande skulle kosta.

Och dom vet vad dom gör, borgarna. Borgerliga regeringar, i Storbritannien, Sverige och annorstädes, har alltsedan den ny-liberala erans början, så fort de fått makten sett till att privatisera så mycket som möjligt. Dom vet att en privatisering relativt lätt kan genomföras, medans ett återförande till gemensamt ägande är betydligt svårare.

De snabba privatiseringarna har naturligtvis till mål att öppna verksamheter som tidigare var undandragna marknaden (sjukvård, skolor med mera) och göra dem möjliga för profitering.

Dom försöker att under sin regeringsperiod hinna med att privatisera så mycket som möjligt så att socialdemokratiska framtida regeringar ska stå med fullbordat faktum. Och det fungerar. När borgerliga regeringar efterträts av socialdemokratiska har de inte tagit initiativ till återförande till offentligt ägande. Vad värre är, de har ofta anammat den nyliberala dagordningen och gått vidare med privatiseringspolitiken. Det gällde Blair-regimen i Storbritannien och Göran Persson och Stefan Löfven i Sverige.

Därför är högern så oerhört upprörd över Jeremy Corbys uttalade vilja att bryta den nyliberala trenden och återföra kommunikationer, energisektorn och skolor till den offentliga sektorn.

I Sverige drev den kristdemokratiske socialministern Göran Hägglund igenom privatiseringen av apoteksväsendet och vi kan se resultatet. Kraftig minskning av apotek i glesbygd, överetablering i storstäderna. En kommersialisering av apotekens utbud med kosmetika och dylikt samtidigt som mediciner kan fattas. Och det privata Apotekstjänst som i marknadskarusellen vann uppdraget som leverantör av sjukhus-materiel har nu bidragit till fullständigt kaos, brist på allt och inställda operationer.

Samtidigt ser vi kaoset på arbetsförmedlingarna. Centerns Annie Lööf drev ju kravet att arbetsförmedlingen skulle överföras till "privata aktörer" som ett villkor för att stöda Löfven som regeringschef. Och hon fick som hon ville. Den s.k. januariöverenskommelsen blev ett nyliberalt manifest.

Det var också taktiskt lätt för Annie Lööf att driva privatiseringen av arbetsförmedlingen eftersom den redan som statlig fungerade så erbjöds ofta som ett kontroll- och förtryckorgan gentemot de arbetslösa. Den borgerliga politiken gentemot dem som drabbats hårdast var så att säga redan i full verksamhet redan i den statliga arbetsförmedlingen. Något försvar mot privatiseringarna som nu kommer såg vi därför av naturliga skäl inte från de arbetslösas sida. Och det här följer ett internationellt mönster. Taktiken från de maktavande är ofta att missköta, underfinansiera och köra offentlig verksamhet i botten så att folk tänker att det i alla fall inte kan bli sämre. Men det kan det. Exakt så här gick det till när borgerliga regimer i Brasilien och Argentina genomförde massiva privatiseringar.

Efter den förra finanskrisen genomförde regeringen Reinfeldt ett system med privata "jobb-coacher". Det blev en katastrof. Oerhört dyrt, inga jobb som skapades, men stora profiter till privata "entreprenörer".

Nu blir det alltså favorit i repris. Arbetsförmedlingarna är redan under nedmontering men på många håll saknas de privata aktörerna. Tanken att kommunerna då måste gå in har kastats fram. Men då reagerar nyliberalerna. Kommunerna får inte konkurrera med den privata verksamheten! Då snedvrids marknaden. Så långt har det gått! Det handlar om ren nyliberal dogmatism. Verksamheten SKA vara privat. Skit samma vilka konsekvenser.

Ett av de mer absurda uttrycken för denna liberala dogmatism stötte jag på för ett par år sedan då företagarföreningen protesterade mot kommunala träningsgym. Dom konkurrerar ju med dom privata! Kommunerna som den demokratiska representationen av oss medborgare ska alltså inte få fatta beslut om och driva träningslokaler för att se till vår hälsa och våra fritidsbehov.

Nästa steg blir väl att borgarna vill förbjuda kommunernas fria lekplatser för barn eftersom de inkräktar på de privata Lek-landens profitmöjligheter!

Det är dags att börja lyssna på Jeremy Corbyn, Stefan Löfven!

Precis som Jeremy Corbyn och Labour i Storbritannien måste svensk vänster och arbetarrörelse arbeta fram en plan på återkommunalisering och återförstatligande. Av skolor, vårdinrättningar, järnvägsunderhåll, energi och telesektorn. Liksom en plan för socialisering av de tunga delarna av ekonomin som idag styr hela samhället. Bankerna, finansinstituten, investmentbolagen och de stora industriföretagen.

Offensiv

För en Corbynledd regering

Socialist Alternative, CWI England & Wales

Offensiv 6/11 2019

Corbyn måste anamma ett socialistiskt program och förlita sig på kraften från den organiserade arbetarklassen för att uppnå verkliga positiva förändringar (Foto: Socialist Appeal / Flickr CC).

Det brittiska nya valet den 12 december har potentialen att bli en historisk vändpunkt. Det är en chans att ge Toryregeringen sparken, sätta Labourledaren Jeremy Corbyn vid makten och att bygga en massrörelse för genomgripande förändringar.

Corbyn kan vinna valet. För att göra det måste han tala direkt till arbetarklassen och ungdomen med ett tydligt program som kan omvandla deras liv.

När Corbyn lanserade sin valkampanj uppmanade han till ”verklig förändring”. Den verkliga förändring vi behöver är en socialistisk förändring.

Åtstramningen måste få ett slut. Tio års Torybrutalitet har gett oss ett soppkökssamhälle. Fyra miljoner barn lever i fattigdom. Arbetare har genomlidit ett årtionde utan reallöneökningar. Ungdomar står inför ett liv av skulder och bostadskris. Samtidigt säljs den offentliga sjukvården NHS ut bit för bit till högstbjudande. Och klimatkrisen hotar hela planetens framtid. Det är kapitalisterna och deras system som måste utmanas i valet.

Corbyn måste göra detta till ett val om ”folket mot de 0,1 procenten”. Han måste mobilisera arbetarklassen och ungdomen till att kämpa för ett alternativ till åtstramning och nöd, och ta fram ett program som kan ena arbetarklassen från båda sidor om lämna/vara kvar-klyftan (gällande Brexit).

Månader av parlamentariskt gräl och spel kring Brexit, där olika flyglar från en privilegierad elit käbblar om vilka handelsavtal som är mest gynnsamma för storföretagen, har med rätta fyllt vanligt folk med avsky.

Corbyn borde göra det klart att en ny Labourregering sätter arbetares intressen först och sist i återupptagna EU-förhandlingar och vägrar skriva under något av de många arbetarfientliga och nyliberala avtal som är institutionaliserade av EU.

Vår hållning till EU är internationalistisk. I kampen mot EU:s högerpolitik skapas förutsättningar att bygga ett annat Europa. Det verkliga alternativet till det nuvarande EU:s direktörsklubb är ett Europa för arbetarna – ett socialistiskt Europa.

Vi behöver använda valet för att bygga en rörelse som kan leva vidare efter valdagen. Massmöten och stora, regelbundna dörrknackningar behöver organiseras landet runt.

Till syvende och sist behöver vi bygga en massrörelse som kan knuffa Corbyn att gå längre än vad till och med hans nuvarande positiva program skisserar. Historien varnar oss för att kapitalistklassen inte kommer att dra sig för något för att skydda sina rikedomar och sin makt.

Ekonomiskt sabotage – hot om att flytta från landet, kapitalflykt med mera – är det troliga svaret mot planerna på storskaliga återförstatliganden.

Corbyn skulle behöva vidta åtgärder för att skydda arbetarklassen mot dessa effekter och ett bestämt svar som bryter med kapitalisternas ägande och makt. Det skulle innebära att förstatliga bankerna – att ta kontroll över kapitalflödet. Det skulle innebära en beredskap för att utmana den viktigaste makten som kapitalistklassen har – kontrollen över ekonomin. Detta skulle kräva mer än återförstatligandet av några få privatiserade tjänster – det skulle kräva att de stora monopolerna som för närvarande dominerar vår ekonomi tas över i offentlig ägo under demokratisk kontroll och styre underifrån.

För detta skulle Corbyn i slutändan behöva förlita sig på kraften från en organiserad, mobiliserad och medveten arbetarklass som demokratiskt deltar i att peka ut en väg framåt samt är kapabel till att kontrollera sitt egna öde, snarare än att förlita sig på parlamentet.

På denna grundval skulle det vara möjligt att helt omvandla livet för miljontals. Det skulle ge oss potentialen att demokratiskt planera en ekonomi som skulle sätta majoritetens behov i första rummet, vilket skulle kunna inspirera till sociala revolter i resten av Europa och världen.

Samtidigt som valrörelsen inletts har postanställda gått ut i strejk. Mot den bakgrunden är det särskilt positivt att Corbyn lovat att återförstatliga posten, men också järnvägen och vattnet.

I sitt första tal inför valkampanjen lyfte Corbyn behovet av en grön industriell revolution. Krisen som vår planet står inför innebär att det inte finns någon tid att förlora. Corbyn måste ta upp den paroll som har blivit synonym med de massiva skolstrejkerna för klimatet: Ändra systemet – inte klimatet. Det betyder ett slut på detta katastrofala kapitalistiska system som i grunden baseras på exploateringen av folket och planeten, och att det byts ut mot ett socialistiskt system.

Socialist Alternative kommer att delta i valkampanjen för att ge stöd till bygget av en Corbynledd regering.

Men vi stannar inte där. Vi kommer att organisera för att hjälpa till att bygga en rörelse som kan ta kamp för en socialistisk förändring som vårt samhälle så desperat behöver. Det är en rörelse som kommer att behöva fortsätta bortom valdagen den 12 december, oavsett vem som då sitter vid makten.

Proletären

Labour tar elitens parti mot arbetarklassen

Ulf Nilsson

Proletären 5/11 2019

Vem företräder arbetarklassen och folkflertalet i Storbritannien – Boris Johnson eller Jeremy Corbyn?

Allt fler i den europeiska vänstern blir EU-anhängare som dillar om att påverka EU inifrån.

Ännu en förlängning. Brexit-följetongen verkar aldrig komma till punkt. Den senaste holmgången i det brittiska parlamentet mynnade dessutom ut i ett beslut om nyval på Toryledaren Boris Johnsons initiativ. Liksom hans företrädare Theresa May försökte i nyvalet 2017, hoppas han nu uppnå stabil majoritet för sitt parti i underhuset. Ett vågspel utan tvekan. Theresa May tappade partiets majoritet i parlamentet 2017.

Även om Labour och Jeremy Corbyn nu blåser upp sig och hotar de superrika med höga skatter om de vinner valet, handlar allt återigen om Brexit. Om Brexit eller en ny folkomröstning.

Ända sedan majoriteten i Storbritannien röstade för att lämna EU 2016 har etablissemang jobbat dygnet runt för att sätta käppar i hjulet på processen. ”Detta får inte ske”, var beskedet från dem som ser på arbetare med förakt, och på Brexit som en kollaps för mänskligheten. Eliten bekräftade på nytt allt det som folket röstat emot.

Labour har tagit överhetens ståndpunkt. Det är inte konstigt att arbetarklassen överger partiet hals över huvud och att Boris Johnson och Tories vinner ökat stöd. Boris ger intryck av att vilja få jobbet gjort.

Allteftersom medelklassen pressar på för sina intressen är det istället dem som karriärister inom Labour är lyhörda för. De är till och med mer liberala än vad man var under Tony Blair.

Labour lever därför särskilt farligt i sina traditionella kärnområden. I de flesta av dessa valdistrikt röstade en majoritet för Brexit.

Brexit var förvisso klassöverskridande och både borgare och småborgare röstade för utträdet. Men arbetarklassen spelade den avgörande rollen för utgången. Faktum är att ju längre ner på inkomstskalan, desto högre andel röstade för Brexit.

Det bottnar i vanligt folks önskan att återfå en smula förutsägbarhet och känsla av kontroll i sina liv.

Man röstade för bostäder, jobb och mot nedrustning och avindustrialisering. Äntligen uppstod en möjlighet att kämpa tillbaka mot ett system som till och med har lagat mot återförstatligande av vitala samhällsfunktioner. Och man gjorde det.

Folket gjorde uppror genom att utnyttja sin rätt att rösta. Labour kontrade genom att bli finanskapitalets och den urbana medelklassens högljudda språkrör. Då förlorar de också fotfästet i arbetarklassen.

Nu hotar en ny folkomröstning som stöds av Labour om nyvalet går deras och EU-anhängare som Liberaldemokraternas väg.

Om folkomröstningen blir verklighet är sveket mot folket enormt och demokratin den största förloraren.

Ändå verkar nästan hela den Europeiska vänstern föredra detta. Allteftersom deras väljar- och medlemsbas förändrats blir allt fler av dem EU-anhängare som dillar om att påverka EU inifrån.

Tidigare var det självklart att erkänna att EU var anti-socialistiskt, omöjligt att förändra och en intresseklubb för banker och storföretag. Nu vill man reformera kolossen. Alla som är emot EU är plötsligt misstänkta, nostalgiska figurer som står långt till höger.

I argumentationen för en ny folkomröstning finns en tendens att släta över föraktet för demokratin genom att låtsas förstå. Som om alla reaktioner från arbetarklassen bara var ett rop på hjälp utan eftertanke och medvetenhet. Underförstått säger man: ”Underklassen är dumma i huvudet och vi måste uppfostra dem – för deras egen skull.”

Men Brexit var bevis på raka motsatsen. Det var en demokratisk revolt där arbetarklassen insåg sin betydelse och skickade en tydlig signal till överheten: Vi finns kvar. Vi tror fortfarande på våra värderingar och att detta är rätt väg. Det är värt allt skäll och allt förakt att äntligen bli sedda och kunna rubba balansen till vår fördel.

Precis som vid en strejk kan det bli kostsamt, rent av innebära förluster idag. Men chansen att vinna imorgon blir större. Omröstningen blottade motsättningen mellan en kosmopolitisk överhet och en nationellt rotad arbetarklass som är beroende av att samhället fungerar och hur villkoren i landet utvecklas.

Frågor om tullar, den irländska gränsen, eller om EU-lagar som varit positiva för arbetsvillkor, miljö och hälsa är inte oviktiga. Det finns risker att vissa saker försämras. Men det är ändå underordnat frågan om att kunna slå mot eliten och deras öppna gränser-projekt och återskapa respekten för hårt arbetande människor.

Brexit leder inte framåt i sig. Men det skapar bättre förutsättningar för arbetarpolitik om den brittiska arbetarklassen står upp för sin rätt.